

عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا أَعْلَمُ وَأَعُوذُ بِكَ
مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ وَأَعُوذُ بِكَ
رَبِّ أَنْ يَحْضُرَ نَزْلُكَ مِنْ أَرَادَتِي
فِي يَوْمِي هَذَا لَوْ فِيمَا بَعْدَهُ مِنَ الْأَيَّامِ
مِنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ كُلِّهِمْ مِنْ ابْنِ وَ
الْإِنْسِ مِنْ قَرِيبٍ أَوْ بَعِيدٍ ضَعِيفٍ
أَوْ شَدِيدٍ بَشِيرٍ أَوْ مُكْرِمٍ أَوْ مُسَاءِفٍ
بَيْدٍ أَوْ بَلِيسَازٍ أَوْ يَقْلِبٍ فَأَخْرِجْ

صَدْرُ الْجَمِّ فَاهُ وَالْفَحْمُ لِسَانُهُ وَاسْدُ

سَمْعُهُ وَافْتِخَ بَصَرُهُ وَارْعَبَ قَلْبُهُ

وَأَشْغَلَهُ بِنَفْسِهِ وَأَمِثَهُ بِغَيْظِهِ

وَأَكْفَيْهِ بِمَا شِئْتَ كَيْفَ شِئْتَ وَ

أَحْشِئْتَ بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ إِنَّكَ

عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ أَكْفِنِي شَرَّ

مَنْ نَصَبَ لِي حَدَّةً وَأَكْفِنِي مَكْرَ الْمَكْرَةِ

وَأَعِنِّي عَلَى ذَلِكَ بِالسَّكِينَةِ وَالْوَقْرِ

وَالْيَسْبَدُ عَلَيْكَ بِحَصِينَةٍ وَخَيْبِنِي مَا
أَجَلْتَنِي فِي سِتْرِكَ الْوَاقِي وَأَصْلِحْ لِي
حَالِي كُلَّهُ أَصْبَحْتُ فِي جَوَارِ اللَّهِ مُنْتَعِلاً
وَبِعِزَّةِ اللَّهِ الَّتِي لَا تُرَامُ مُخْتَجِلاً وَ
بِسُلْطَانِ اللَّهِ الْمُنْبِيعِ مُحْزِناً مُعْتَصِماً
وَمُمْتَسِكاً بِأَسْمَاءِ اللَّهِ الْحُسْنَى كُلِّهَا
عَائِداً أَصْبَحْتُ فِي حِمَى اللَّهِ الَّذِي لَا يُسْتَكْبَرُ
وَفِي زَمَةِ اللَّهِ الَّتِي لَا يُتَخَفَرُ فِي جَبَلِ اللَّهِ

الَّذِي لَا يَخْزَمُ وَفِي جَوَارِ اللَّهِ الَّذِي لَا
يُسْتَضَامُ وَفِي مَنَعِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَدْرُكُ
وَفِي سِتْرِ اللَّهِ الَّذِي لَا يُهْتَكُ وَفِي عَوْنِ
اللَّهِ الَّذِي لَا يُخْذَلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ
إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ اللَّهُمَّ اعْطِفْ
عَلَيْنَا أَفْئُوتَ عِبَادِكَ وَأَمَانَتَكَ
وَأَوْلِيَاءَكَ بِرَأْفَةٍ مِنْكَ وَرَحْمَةٍ
إِنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ حَسْبُكَ اللَّهُ

وَكُنِيَ سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ دَعَا لَيْسَ وَإِلَّهِ
مُنْتَهَى وَلَا دُونَ اللَّهِ مَلْجَأُ مِرْغَمَةٍ
بِاللَّهِ نَجِيٌّ كَتَبَ اللَّهُ لَا غَلِبَ لَنَا وَرَبُّهُ
إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ غَنِيٌّ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا
وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا
بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ
فَازْتَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ

الْعَرْشِ الْعَظِيمِ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو
الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الْغَنِيُّ الْحَكِيمُ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ
اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَأَنَا عَلَى ذَلِكَ مِنَ
الشَّاهِدِينَ تَخَصَّنْتُ بِاللَّهِ الْعَلِيِّ
الْعَظِيمِ وَأَعْتَصَمْتُ بِالْحَيِّ الَّذِي لَا
يَمُوتُ رَمَيْتُ كُلَّ عَدُوٍّ لَنَا بِالْأَحْوَلِ

وَلَا فُتُورَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ مَا
شَاءَ اللَّهُ كَانَ وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ
أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
وَأَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ
أَخْضَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ
شَرَحَ دَعَا الطَّاهِرِينَ كَسْبَلْ
وَلَيْبِدَعَا جَامِعِ كَامِلِي اسْتِمْضَمِّنْ

۱۶۴
۳۵۲
جميع مطالب نیا و آخرت هست
دُعای کمیل بن زیاد که از خواص
اصحاب حضرت امیر المؤمنین علیه
السلام است عاهاست و از دعاها
این شب و در وقت یک نیت و
خواندن با ترجمه در اینجا ایراد میشود
که در وقت خواندن متذکر معانی
از باشند تا فایده اش تمام شود و توانش
عظیم تر باشد بدانکه سید جلیل
ابن طاووس در کتاب اقبال وایت کرده
است که کمیل بن زیاد گفت روزی بموا

خود امیر المؤمنین در مسجد بصره
نشسته بودم و شب شعبان مذکور
شد حضرت فرمود که هر که بنده
که آن شب بعبادت آید و دعا
حضرت خضر علیه السلام داد و آن شب
بخواند البته دعا ای و مستجاب گردد
چون حضرت بنزل خود مراجعت
نمود شب بخدمت و رفتم چون
مرادید پرسید که بجا آمده ای کبیر
گفتم یا حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
بطلب دعا حضرت خضر علیه السلام

آمد و فرمود که بنشین که ای کیل چون
 ایند عا لحفظ نمائی در هر شب جمعه
 یاد مراهی یک مرتبه یاد مرا سالیک مرتبه
 یاد مرا هر یک مرتبه بخوان تا کفتا
 شد شمتان از تو بشود و یاری کرده
 شوی و روزی داده شوی و البته
 آخر دیده شوی ای کیل طول صحبت
 و خدمت موجب آزشد که ترجیحین
 نعمتی و کرامتی ممتاز و سرفراز گردانم پس
 گفت بنویس و دعا را تلقین منموند
 دُعای و دعا اینست **کیل**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ إِنِّي سَأَلْتُكَ بِرَحْمَتِكَ الَّتِي وَسَّعَتْ

كُلَّ شَيْءٍ وَبِقُوَّتِكَ الَّتِي قَهَرْتَ بِهَا

كُلَّ شَيْءٍ وَخَضَعَ لَهَا كُلُّ شَيْءٍ وَزَلَّ

لَهَا كُلُّ شَيْءٍ وَبِحَبْرُوفِكَ غَلَبْتَ

بِهَا كُلَّ شَيْءٍ وَبِعِزَّتِكَ الَّتِي لَا يَقُومُ

لَهَا شَيْءٌ وَبِعِظَمِكَ الَّتِي مَلَأَتْ كُلَّ

شَيْءٍ وَبِسُلْطَانِكَ الَّتِي عَلَا كُلُّ شَيْءٍ وَ

الَّتِي

وَرَحْمَتِكَ

بوجهك الباقي بعد فناء كل شيء

و بعد از آنکه باقی بماند از هر چیزی که در دنیا است

و باسمائك التي ملأت دكان كل

و با نامهای تو که پر کرده اند آجر و گچ هر دکان را

شيء ويعلمك الذي أحاط بكل شيء

چیزی و بداند آنکه هر چه را که در دنیا است

وينور وجهك الذي ضاء له كل

و روشن کند چهره تو که روشن شده است برای آن

شيء يا نور يا قدوس يا أولئك الكافرين

یا نور یا مقدس یا اولئك الكافرين

ويا آخر الآخرين اللهم اغفر الذنوب

و یا آخر از بسندگان خداوند یا مهربان منصفان

التي تهتك العصم اللهم اغفر

که می درود بر ده های عصمت را خداوند یا مهربان منصفان

الذنوب التي تنزل النعم اللهم

گناهانی را که می آورد خداوند یا مهربان منصفان

اغفر لي الذنوب التي تغير النعم

بیامرز برای من گناهانی را که تغییر می دهد نعمت های خدا را

اللهم اغفر لي الذنوب التي تحبس

باید خدا را بیامرز برای من گناهانم را که حبس میکند

الدعاء اللهم اغفر لي الذنوب

دعا را خدا را بیامرز برای من گناهانی را

التي تقطع الرجاء اللهم اغفر لي

که قطع میکند رجاء را خدا را بیامرز برای من

الذنوب التي تنزل البلاء اللهم

گناهانی را که نازل میکند بلا را خدا را

اغفر لي كل ذنب ذنبته وكل

بیامرز برای من هر گناه که کرده ام از هر

خطيئة اخطأتها اللهم اني اتفزع

خطا گناهانی را که اخطا کرده ام ای خداوند منم

اليك بذكرك واستشفع بك الى

سوی تو یاد کردن تو و استشفاع به تو

نَفْسِكَ وَأَسْأَلُكَ بِحُجُودِكَ أَنْ تُنْتِنِي

و سوال بکنم بکسب حیثیت تو که زود کردی

مِنْ قُرْبِكَ وَأَنْ تُوزِعَنِي شُكْرَكَ

بهر خود و بوزیع دهم برای شکر تو

وَأَنْ تُلْهِمَنِي ذِكْرَكَ اللَّهُمَّ لِي أَسْأَلُكَ

و بهم نامی مرا در خود خداوند اندیشمند سوال کنم

سُؤَالَ خَاضِعٍ مُتَذَلِّلٍ خَاشِعٍ أَسْأَلُكَ

سوال بکنم بکسب حیثیت خداوند بکسب حیثیت تو

تُسَاجِدُنِي وَتَرْحَمُنِي وَتَجْعَلَنِي بِقِسْمِكَ

و سجد می کنی بپای من و رحم کنی بر من و بگذاری بکسب

رَاضِيًا قَانِعًا وَفِي جَمِيعِ الْأَحْوَالِ

برای من راضی و قانع شده و در تمام احوال

مُتَوَاضِعًا اللَّهُمَّ وَأَسْأَلُكَ سُؤَالَ

تواضع کننده یا خدا یا سوال بکنم از تو سوال کنم

مِرَاشِدَةٍ فَاقْتِهِ وَأَنْزِلْ بَكَ عِنْدَ

سنت است فراق او و فرود آورده است تو

رَبِّكَ الشَّدَائِدِ حَاجَتَهُ وَعَظُمَ فِيمَا

عِنْدَكَ رَغْبَتُهُ اللَّهُمَّ عَظُمَ سُلْطَانُكَ

وَعَلَا مَكَانُكَ وَخَفِيَ مَكْرُكَ وَ

ظَهَرَ أَمْرُكَ وَغَلَبَ قَهْرُكَ وَجَوَتْ

قُدْرَتُكَ وَلَا يُمْكِنُ الْفِرَارُ مِنْ

حُكُومَتِكَ اللَّهُمَّ لَا أَحَدٌ لَدُنْكَ فِي

غَاوٍ أَوْ لَا لِقَبَا نَحْيٍ سَائِرًا وَلَا شَيْءٌ

مِنْ عَمَلٍ الْقَبِيحِ بِالْحَسَنِ مُبَدِّلًا غَيْرَكَ

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ وَمُحَمَّدٌ

ظَلَمْتُ نَفْسِي وَتَجَرَّاتُ جِبِلِّي وَ

سَكَيْتُ إِلَى الْقَبْرِ بِمِزْكٍ لِي مِنْكَ

و اعتمد کردم را اهل بیومستة نادر و بی حرا و اقامه لاری

سُتْرَتْهُ وَكَمْ مِنْ قَادِحٍ مِنَ الْبَلَاءِ

أَقْلَتَهُ وَكَرَّمَهُ عَشَاءً وَرَقِيَّتَهُ وَكَمَّ

مِنْ مَكْرُوفٍ دَفَعْتَهُ وَكَرِهْتَ شَاءَ

وَمِنْ بَيْنَ يَدَيْهِ جَدُّكَ الْكَافِرُ

عَظِيمَ بَلَاءِي وَأَفْرَجِي سُوءَ حَالِي

وَقُصِّرْ بِي أَعْمَالِي وَقَعِدْ بِي أَغْدَايَ

وَجَلِّسْنِي مِنْ تَقَعِّي بَعْدَ أَعْمَالِي

خَدَعْتَنِي الدُّنْيَا بِغُرُوبِهَا وَنَفْسِي

بِخِيَانَتِهَا وَمِطَالِي يَا سَيِّدَ فَاسِدِكَ

يَعِزُّ نَكَاتِي لَا يَجُوبُ عَنْكَ دُعَائِي

سُوءَ عَمَلِي وَفِعَالِي وَلَا تَقْضِ خِيَانَتِي

مَا أَطْلَعْتَ عَلَيْهِ مِنْ سِرِّي وَلَا تُعْلِنِي

بِالْعُفْوَةِ عَلَى مَا عَمِلْتَهُ فَاخْلُوتِ

بِعُفْوَتِ رَايِ لِرَدِّهِ ام ۱۰ در حسنوت های خود

مِنْ سُوءٍ فَعَلَىٰ لِسَانِي وَدَوَامِ

از بدی کردار خود و لسان خود و درم بودن

تَغْرِيبِي وَجَهَائِي وَكَثْرَةِ شَهَوَائِي

بعض خود و نادانی خود و بسیاری شهوی خود

وَعَفْلَتِي وَكُنْ اللَّهُمَّ بِعِزَّتِكَ فِي

و عقلت خود و باش خداوند عزت خود را

الْأَحْوَالِ كُلِّهَا رُفُوا وَعَلَىٰ فِي جَمِيعِ

در احوال همه رخص کنده و بر من در همه

الْأُمُورِ عَطُوفًا إِلَهِي وَرَبِّي مِنْ لِي

امور مهربان ای خداوند من و پروردگار من

غَيْرُكَ أَسْأَلُهُ كَشْفَ ضُرِّي وَالتَّظَرُّ

گفت مرا غیر تو که نه و سوال بیم نمودن و خالی خود را و تظنن

فِي أَمْرِي إِلَهِي وَمَوْلَايَ اجْرِبْتَ عَلَيَّ حِكْمًا

در کار خود را ای خداوند من و اقامی من جای سختی بر من

اَتَّبَعْتُ فِيهِ هَوَى نَفْسٍ وَلَمْ أَحْتَرِسْ

که تیرسیدم از آن خواهش نفس خود را و نگا بهاری نکردم

فِيهِ مِنْ تَزْيِينِ عَدُوِّي فَعَزَّيْنِي بِمَا

در آن حکم از زینت دادن دشمن خود را پس بر من داد

أَهْوَى أَسْعَدَهُ عَلَى ذَلِكَ الْقَضَاءُ

باجه خواست و ناری او کرد بر این امر قضای خدا

فَتَجَاوَزْتُ بِمَا جَرَى عَلَى مِثْرَ ذَلِكَ

بس در گذشتم با آنچه جاری شد بر من از قضا باری

بَعْضُ حُدُودِكَ وَخَالَفْتُ بَعْضَ

نارده از حد های ترا و منی لغت کردم نهاده

أَوَامِرِكَ فَلَا تَحْمَدُ عَلَى نِيَّ جَمِيعِ

امر های ترا پس مرا بگو که نامست بر من از همه

ذَلِكَ وَلَا تَحْجِزْنِي فِي مَا جَرَى عَلَى

و نیست بجزی برای من در آنچه جاری است بر من

فِيهِ قَضَاؤُكَ وَالزَّمَنِي حُكْمُكَ وَ

در آن قضای تو و لازم کرد ایند بر من حکم تو

بَلَاءُكَ وَقَدَّاتِيكَ يَا إِلَهِي بَعْدَ

و ایمنان تو و جنتی که آمده ام به نزد تو ای من بعد از

نَفْصِي وَ اسْرَانِي عَلَى نَفْسِي مُعْتَدٍ

نفس خود و دل و سر مرا بر نفس خود عتد کرده

فَارِمَا مُنْكَرًا مُسْتَقِيلًا مُسْتَغْفِرًا

پشیمان و حیران طلب کننده آمرزش

مُنِيًّا مُقَرَّامًا مَذْعَنًا مُعْتَرًا وَلَا جُدُّ

تو را گناه انگیز از گناه من خود را صدق کننده و اعتراف کننده

مَفْرًا مِمَّا كَانَ مِنِّي وَلَا مَفْرَعًا لِنُجَّةٍ

بی یارم از آن که من بودم و نه نجات دهنده

إِلَيْهِ فِي أَمْرِي غَيْرَ قَبُولِكَ عَدْبِي

ای من در کار خود بجز قبول تو را ندانم

وَادْخَالَكَ إِنِّي فِي سَعَةِ مَحْجَمِكَ

و در خلوت خودم تو را در گنجینه خود

اللَّهُمَّ فَاقْبَلْ عُدْبِي وَارْحَمْ شِدَّةَ

خدایا ای من قبول کن عتد مرا و رحم کن شدت

خُزِّي وَفَكْنِي مِنْ شِدَّةِ اسْرِ وَثَاقِي وَ

ای خدای مرا و فک کن مرا از بس تنگنایان مرا و

يَا رَبِّ ارْحَمْ ضَعْفَ بَدَنِي وَرِقَّةَ

ای پروردگار من رحم کن ضعف بدن مرا و ورقه

جُلْدِي وَرِقَّةَ عَظْمِي يَا مَنْ بَدَخَلَقَ

پوست مرا و پاره کن استخوان مرا ای آنکه بد خلق

وَذِكْرِي وَتَرْبِيَّتِي وَبِرِّي وَتَعْنِي

آفریدن مرا و پرورش مرا و تربیت مرا و یاد مرا و توجه مرا

هَبْنِي لِابْنَاءِ كَرَمِكَ وَسَالِفِ

بخش مرا برای پسران کرمی و پیشین

بِرِّكَ يَا إِلَهِي وَسَيِّدِي وَرَبِّي أَتَاكَ

که من کرده ام ای خدای من و آقا من و پروردگار من ای

مُعَذِّبِي بِنَارِكَ بَعْدَ تَوْحِيدِكَ

خود را که عذاب کنی مرا با آتش خود بعد از آنکه مرا از شرک

وَبَعْدَ مَا انْطَوَى عَلَيْهِ قَلْبِي مِنْ

بعد از آنکه من گشودم بر من دل من از

مَعْرِفَتِكَ وَلَهَجَ بِهِ لِسَانِي مِنْ ذِكْرِكَ

از شناخت تو و گویا شدم من زبان من از یاد تو

وَأَعْتَقَدَهُ ضَمِيرٌ مِنْ جَبَلِكَ

و حکم کرده است دل من از جبهه تو

بَعْدَ صِدْقِ عِزِّي وَدُعَائِي

و بعد از راستی اعتراف من گناه خود و دعا کردن

خَاضِعًا لِرُؤُوسِ بَيْتِكَ هَيْهَاتَ أَنْتَ

از روی خضوع برای پروردگار من و دوری از سر این بیت

أَكْرَمُ مَنْ أَنْ تُضَيِّعَ مِنْ رَيْبَتِهِ أَوْ

گرامی تر از آن که ضایع کند از شک و تردید او

تُبْعِدَ مَنْ أَدْنَيْتَهُ أَوْ تُشَرِّدَ مَنْ أَوْقَيْتَهُ

تا دور گردانی کسی را که نزدیک کردی او یا پراکنده گردانی کسی که ایستاد

أَوْ تُسَلِّمَ إِلَى الْبَلَاءِ مَنْ كَفَيْتَهُ وَ

تا بگذاری سلامتی را که دفع شد از او و

رَحْمَتَهُ وَلَيْتَ شِعْرِي يَا سَيِّدَ

و احوال رحمت تو و کاش می دانستم ای سرور من

وَالْجَوُّ مَوْلَايَ أَسَاطِيرُ الشَّارِعِ عَلَا

و حوض های من و آبی من ایام تسلط خواهی کرد از شهرها بر

وَجُودُ خَرَّتْ لِعَظَمَتِكَ سَاجِدًا

روان که در رقت افتاده اند نزد عظمت تو سجد کنند

وَعَلَى السُّنَنِ نَظَقَتْ بِتَوْجِيدٍ

و بر زبان سخن که گویا شدن اند بکمالی تو

صَادِقَةٌ وَكُشْكِرُكَ مَا دَحَرَّ وَعَلَا

راست گویان و بشمار تو هیچ گویان و بر

قُلُوبٍ اعْتَرَفَتْ بِالْهَيْئَتِكَ مُحَقَّقَةً

دلی که با هیئت تو افتاده اند محققند از رویان تو

وَعَلَى ضَمَائِرِ حَوْتٍ مِنَ الْعِلْمِ بَكَ

و بر خفا طایفه که احاطه کرده اند از دهنش

صَارَتْ خَاشِعَةً وَعَلَى جَوَارِحِ

شماره که بر رویان اند با حضور و بر خصوصیت

سَعَتٍ إِلَى أَوْطَانِ تَعْبُدُ لِمُطَاعَةٍ

که سعی کرده اند به سوی محله های عبادت تو بخدمت و عبادت

وَأَشَارَتْ بِأَسْتِغْفَارِكَ مُذْغَنَةً
وَأَشَارَتْ بِأَسْتِغْفَارِكَ مُذْغَنَةً
مَا هَكَذَا الظَّنُّ بِكَ وَلَا اخْتِرْنَا
فِي هَذَا الظَّنِّ بِكَ وَلَا اخْتِرْنَا
بِفَضْلِكَ عَنْكَ يَا كَرِيمُ يَا رَبِّ وَ
بِفَضْلِكَ عَنْكَ يَا كَرِيمُ يَا رَبِّ وَ
أَنْتَ تَعْلَمُ ضَعْفَ عَنِ قَلِيلٍ مِنْ بَلَاءِ
وَأَنْتَ تَعْلَمُ ضَعْفَ عَنِ قَلِيلٍ مِنْ بَلَاءِ
الدُّنْيَا وَعُقُوبَاتُهَا وَمَا يَجْرِي فِيهَا
وَالدُّنْيَا وَعُقُوبَاتُهَا وَمَا يَجْرِي فِيهَا
مِنْ الْمَكَارِهِ عَلَى أَهْلِهَا عَلَانًا
مِنْ الْمَكَارِهِ عَلَى أَهْلِهَا عَلَانًا
ذَلِكَ بَلَاءٌ وَمَكْرٌ قَلِيلٌ مَكْنُونٌ
ذَلِكَ بَلَاءٌ وَمَكْرٌ قَلِيلٌ مَكْنُونٌ
لَيْسَ تَقَالُومٌ قَصِيرٌ مَكْنُونٌ فَكَيْفَ حَمَلْنَا
لَيْسَ تَقَالُومٌ قَصِيرٌ مَكْنُونٌ فَكَيْفَ حَمَلْنَا

لِبَلَاءِ الْآخِرَةِ وَجَلِيلٌ وَقُوعُ الْمَكَارِ

لای حسنت را و بزرگوار و جمع شدن ناموسها

فِيهَا وَهُوَ بَلَاءٌ تَطُولُ مَدَّتُهُ وَيَدُو

که در آن میماند و حال آنکه آن بلاست که طولانیست مدت آن و دور

مَقَامُهُ وَلَا يُخَفِّفُ عَنْ أَهْلِهِ لَأَنَّهُ

آفات آن و سبب تخفیف از آهل آن زیرا که آن

لَا يَكُونُ إِلَّا غَضَبٌ وَأَنْتِقَالٌ

نی باشد مگر از غضب و انتقام شدت تو

وَسَخَطٌ وَهَذَا مَا لَا تَقْوُمُ لَهُ

و خشم تو و چنین امری نمیتواند بر آن ایستد

السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ يَا سَيِّدُ كَيْفَ

و تاب آن اورد و سمایا و زمین ای آقای کز پس طو

بِي وَأَنَا عَبْدُكَ الضَّعِيفُ الذَّلِيلُ

من تاب اوردم و حال آنکه من بنده توانم و ناتوان و حوا

الْحَقِيرُ الْمُسْكِينُ الْمُسْتَكِينُ يَا إِلَهِي

و بیگفته از و شکرت و سستی کنده ای بودی که

وَرَبِّي صَبَرْتُ عَلَىٰ عَذَابِكَ فَكَيْفَ
صَبِرْتُ عَلَىٰ فِرَاقِكَ وَهَبْتَنِي صَبَرْتُ
عَلَىٰ حَرِّ نَارِكَ فَكَيْفَ أَصْبِرُ عَلَىٰ النَّظَرِ
إِلَىٰ كَرَامَتِكَ أَمْ كَيْفَ أَسْكُنُ فِي
النَّارِ وَرَجَائِي عَفْوُكَ فَبِعِزَّتِكَ
يَا سَيِّدِي وَيَا مَوْلَايَ أَقْسِمُ صَادِقًا
لَّئِنْ تَرَكْتَنِي نَاطِقًا لَا أَضِجُّ لَكَ
بَيْنَ أَهْلِهَا أَضِجُّ لَاطِلِينَ لَا أُخْرَجُ

ای پروردگار من

إِلَيْكَ صُرَاخُ الْمُسْتَخْرِجِينَ

وَلَا يَكِينُ عَلَيْكَ بُكَاءُ الْفَاقِدِينَ

وَلَا نَادِيَنَّكَ آيُنُ كُنْتُ يَا وَائِلَ

الْمُؤْمِنِينَ يَا غَايَةَ أُمَالِ الْعَارِفِينَ

يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ يَا جَبِيبَ

قُلُوبِ الصَّادِقِينَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ

أَفْتَرَاكَ سُبْحَانَكَ يَا إِلَهِي وَبِحَمْدِكَ

تَسْمَعُ فِيهَا صَوْتَ عَبْدٍ مُسْلِمٍ

سُجِّنَ فِيهَا بِمِخَالْفَتِهِ وَذَاقَ طَعْمَ

که در زندان کرده باشند و از اسباب مخالفت او و سبده باشد

عَذَابِهَا بِمَعْصِيَتِهِ وَجُلِسَ بِئْسَ

نزد است از اینها و فانی خود و سبده کرده باشند او را در سبده

أَطْبَاقِهَا بِجُرْمِهِ وَجَرَّتْ بِهِ وَهُوَ

طیقات چنین، محرم او و خست او و او

بَضِيعُ إِلَيْكَ ضَيِّجٌ مُؤَمِّلٌ لِرَحْمَتِكَ

خوش کند بسوی تو، خروش بسبب امیدوار رحمت تو شد

وَيُنَادِيكَ بِلِسَانٍ أَهْلٌ تَوْحِيدِكَ

و نداء بر زبان، کلام پرستش تو

وَتَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِرُبُوبِيَّتِكَ يَا

و توسل جوید بسوی تو، برورد کار بسوی تو ای

مَوْلَايَ فَكَيْفَ يَبْقَى بِالْعَذَابِ

اقلای من، چگونه بماند در عذاب است و

هُوَ بِرَجْؤِ مَا سَلَفَ مِنْ حُلُوكِ

حال امید دارد آنچه در گذشته است از حلالی تو

۱۲۸

رَأَيْتَكَ وَرَحْمَتِكَ مَرَّ كَيْفٍ لَهَا

وهرانی تو و رحمت تو را چو با طوفان ویران

النَّارُ وَهُوَ يَأْمُلُ فَضْلَكَ وَرَحْمَتَكَ

آتش و او بس دارد فضل و رحمت ترا

أَمْ كَيْفَ بَحْرُ قَهْلٍ لَهَا وَأَنْتَ تَسْمَعُ

یا چگونه بسوزد او را زمانه های تو

صَوْتَهُ وَتَرَى مَكَانَهُ أَمْ كَيْفَ

صدای او را و شنیدی جای او را یا چگونه

يَسْتَمِلُ عَلَيْهِ زَفِيرُهَا وَأَنْتَ تَعْلَمُ

شنید شود بر او وزانه های صفت و آن تو دانی

ضَعْفَهُ أَمْ كَيْفَ يَتَغَلَّغِلُ بَيْنَ

تاوانی او را یا چگونه مضطرب شود در میان

أَطْبَاقِهَا وَأَنْتَ تَعْلَمُ صِدْقَهُ أَمْ

طبقات و تو دانی راست گویی او را یا

كَيْفَ تَرْجُرُهُ زَبَانُهَا وَهَوْنُهَا

چگونه زجر نماید او را زبانه و سستی ترا

تغافل
تَقَلُّقًا

تذکره میجا و هو

يَا رَبِّهِ أَمْ كَيْفَ بَرَّجُوا فَضْلَكَ فِي

ای پروردگار من یا چگونه با امید او قصه ترا داد

عُتْقِهِ مِنْهَا فَتَرَكَهُ فِيهَا هِيَ بَاتِ

آزاد کردن او از چمنم خوابی که پشت او را در دوستان

مَا ذَلِكَ الظَّنُّ بِكَ وَلَا الْمَعْرُوفُ

از آن خیال که آن با تو و نه شناخته شده است

مِنْ فَضْلِكَ وَلَا مَشِيئَةَ مَا عَامَلْتَ

از فضل تو و نه مشیئت آنچه معامله کرده

بِهِ الْمَوْحِدِينَ مِنْ بَرِّكَ وَاحْتِذَا

با آن یگانه پرستان از بی تو و حساب تو

فِي الْيَقِينِ اقْطَعُوا لَوْ لَا مَا حَكَمْتَ

در یقین قطع دارم که اگر نه آن بود که حکم کرده

بِهِمْ تَعْنِي بِبِجَادِيكَ وَ

که عذاب کنی منرا با حسد او نهی خود را

قَضَيْتَ بِهِ مِنْ خِلَالِ مَعَانِدِكَ

و منقضی کردی منرا از میان معاند خود را

جعلت

لَجَعَلْتُ النَّارَ كُلَّهَا بَرْدًا وَسَلَامًا

بر من میگرداندی آتش را همه را سرد و مسکین

وَمَا كَانَتْ لِأَحَدٍ فِيهَا مَقَرًّا وَلَا

و نه بود در آن احد را محل نشیناری و نه

مُقَامًا لَكَ تَقَدَّسَتْ أَسْمَاءُكَ

جای اقامتی و لیکن تو که مقدس است نامهای تو

أَقْسَمْتُ أَنْ تَمْلَأَهَا مِنَ الْكَافِرِينَ

قسم میدادم که پر کنی آنها را از کافران

مِنَ الْجَنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ وَ

از جهنم و مردمان همه و

أَنْ تُخَلَّدَ فِيهَا الْمُعَانِدِينَ وَأَنْتَ

آنکه همیشه مداری در جهنم معاندان را و تو که

جَلَّ شَأْنُكَ قُلْتَ مُبْدِئًا وَ

بزرگست شئی تو گفتی ابتدا کننده و

تَطَوَّلْتَ بِالْأَنْعَامِ مُتَكِرًا فَمَنْ

تجسس کردی بپیشانی وادان گرم کننده ای که گفته ای که

كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا

يَسْتَوُونَ الْحَيُّ سَيِّدِي فَاسْأَلْكَ

بِالْقُدْرَةِ الَّتِي قَدَّرْتَهَا وَبِالْفَضِيلَةِ

الَّتِي حَقَّقْتَهَا وَحَكَمْتَهَا وَغَلَبْتَ مِنْ

عَلَيْهِ أَجْرَ نِهَا أَنْ تَهَبَ لِي هَذِهِ

الْأَيَّامَ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ كُلِّ جُزْءٍ

أَجْرَمْتُهُ وَكُلِّ ذَنْبٍ أَذْنَبْتُهُ وَ

كُلِّ قَبِيحٍ أَسْرَفْتُهُ وَكُلِّ جَهْلٍ عَمَلْتُهُ

وَكَيْفَ

توابع پنهان آمده ام از او خواسته بشکارت و خواسته عجز کرده استم و خواسته

د هر پي کې که امر کرده و نوشتن آنها بزرگواران

فولاد کا راز کہ موکل کو بخیرہ امتداد کہ حفظ کنند

که صادر می شود از من و کردار من در این دنیا

بر من با اعضای بدن من کوای حیوانات داد و نمودی مطهر

رمز الغراب ن و كوا در اوج

و بر حمت خودیها که کردی مرا

و فصل خود بیوشد می انرا و اگر فراوان کردنی بود

مِنْ كُلِّ خَيْرٍ تُنْزِلُهُ أَوْ لِحَسَابٍ

نُفُضِلُهُ أَوْ بِرِ تَنْشُرُهُ أَوْ نَقِيبُطُهُ

أَوْ ذَنْبٍ تَغْفِرُهُ أَوْ خَطَايَا تَسْتُرُهُ

يَا رَبِّ يَا رَبِّ يَا إِلَهِي وَسَيِّدِي وَ

مَوْلَايَ وَمَالِكِ رِفْقِي يَا مَنْ بِيَدِهِ

فَاصِلَتِي يَا عَلِيماً بِضُرِّي وَمَسْكِنَتِي

يَا خَيْرَ الْفُقَرَى وَفَاقَتِي يَا رَبِّ يَا

رَبِّ يَا رَبِّ اسْأَلُكَ بِحَقِّكَ وَ

۱۰۶۹
۱۸۱

قَدْ سِيتَ وَأَعْظَمَ صِفَاتِكَ وَ

و باری تو و بزرگترین صفات تو و

أَسْمَائِكَ أَنْ تَجْعَلَ أَوْقَاتِي فِي

نامهای تو ایستاده کرداری اوقات مرا در

اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ بِذِكْرِكَ مَعْمُورَةً

شب و روز با یاد خود آبادان

وَيَخْدُمَتِكَ مَوْصُولَةً وَأَعْمَالِي

و بخدمت تو پیوسته و اعمال مرا

عِنْدَكَ مَقْبُولَةً حَتَّى أَتَكُونَ لِعَمَلِي

نزد خود پسندیده تا آنکه بوی کارهای مرا

وَأُورَادِي كُلُّهَا وَرَدًا وَاحِدًا وَ

و وردهای من همه یک ورد و

حَالِي يَخْدُمَتِكَ سَرْمَدًا يَا سَيِّدِي

حال من در خدمت تو بوسیله دایمی است ای سرور

يَا مَنْ عَلَيْهِ مُعَوَّلِي يَا مَنْ إِلَيْكَ

ای آنکه بروی است ای آنکه سوی او

شكوت احوالی یارب یارب یا

شکوت آدم احوال خود را می برد و کار می برد و کار

رب قو علی خدمتک جوارحی

ای پروردگار من توانا گردان رخصت خود اعضای مرا

واشد علی العزیزه جوارحی و

و سخت کن بر عزیز من خود دل مرا و بخش مرا

لی الحمد فی خشیتک والدوام

حمد در ترس تو و مداومت

فی الاتصال بخدمتک حتی آخر

در متصل بودن در خدمت تو تا رواه شود

الیک فی میادین السابقین و

بسوی تو در میادین پیشروان

أسرع الیک فی المبادیر و

درست روم بسوی تو در مشی ابروگان و

استناؤا الی قربک فی المشتافین

مشتاقان را درم بسوی قرب تو در مشتاقان

و کتوب

۱۸۲

وَأَذِّنْ لِقَوْمِكَ دُعَاةَ الْخَالِصِينَ وَ
و نزد یک قوم بود نزد یک خدای مخلصان
أَخَافُكَ مَخَافَةَ الْمُؤْتَفِقِينَ وَ
و بزرگتر از تو ترسیدن صاحبان یقین
اجتمع في جوارك مع المؤمنين
و گرد آمدن در محاسن تو با مؤمنان
اللَّهُمَّ وَمَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ فَأَرِدْهُ
بار خدایا و هر که اراده کند مرا بسوی سر کار دارد
وَمَنْ كَادَنِي فَكِدْهُ وَاجْعَلْهُ مِنْ
بیدی و هر که طرقت با من پس برودان او را و گردان حرازه
أَحْسَنَ عِبَادِكَ نَصِيبًا عِنْدَكَ
مستورین مستدکان تو در بهره نزد تو
وَاقْزِهِمْ مَنَزِلَةً مِنْكَ وَأَخْصِهِمْ
و نزد کن من از آن در منزلت است و مخصوص صفت من است
زُلفَةً لَدَيْكَ فَإِنَّهُ لَا يَنَالُكَ
و در قرب نزد تو زیرا که نمیتوان رسید با میرت

الْأَيْفُضْلِكَ وَجُدْ لِي بِجُودِكَ وَ

در فضل تو و بخشش کن برای من بخود خود

اعْطِفْ عَلَيَّ بِمَحَبَّتِكَ وَاحْفَظْنِي

و مهر بانی کن بر من بهر گواهی خود و نگاهدار مرا

بِرَحْمَتِكَ وَاجْعَلْ لِي فِي ذَلِكَ

بر رحمت خود و بر دامن زمان مرا بنام خود

لَهْجًا وَقَلْبِي بِمَحَبَّتِكَ مُتِمًّا وَمَنْ عَلَيَّ

گوازد دل مرا بدوستی خود بنیاب و مینماید بهر

بِحُسْنِ اجَابَتِكَ وَأَقْلَبْنِي عَشْرَتِي وَ

به حسن اجابت خود و در گذران لغزشت کن

اغْفِرْ زَلَّتِي فَإِنَّكَ قَضَيْتَ عَلَيَّ

و بپارزد گناه مرا در شکر تو حکم کردی بر

عِبَادَتِكَ بِعِبَادَتِكَ وَأَمْرَتَهُمْ

بخدمت گاه به خدمت گاه خود و امر کرده ایشان را

بِدُعَائِكَ وَضَمِنْتَ لَهُمُ الْإِجَابَةَ

به دعای خود و ضمانت نمودی برای ایشان بخیر کردن

۱۸۳
۱۸۳۸

فَالَيْكَ يَا رَبِّ نَصَبْتُ وَجْهِي وَ

پس سو منو پروردگار را با نزد دستم روی خود را

إِلَيْكَ يَا رَبِّ مَدَدْتُ يَدَ بَيْنِعَازَتِكَ

و سو منو پروردگار را بکشیده ام دست خود را بچیزت و نزد

اسْتَجِبْ لِي دُعَائِي وَبَلِّغْنِي مُنَايَ

که مستجاب کنی دعای مرا و برسانی مرا به روی خود

وَلَا تَقْطَعْ مِنْ فَضْلِكَ رَجَائِي وَ

و قطع مکن از فضل خود امید مرا و

اَكْفِنِي شَرَّ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ مِنْ أَعْدَائِي

و دفع کن از من شر جن و انس و اعدای از دشمنان من

يَا سَرِيعَ الرِّضَا اغْفِرْ لِمَنْ لَا يَمْلِكُ

ای زود استخوانده یا مریض کسی را که از دست دیگر کار

إِلَّا الدُّعَاءُ فَإِنَّكَ فَعَالٌ بِمَا تَشَاءُ

جز دعا نیست و تو بآنکه خواهی

يَا مَنْ اسْمُهُ دَوَاءٌ وَذِكْرُهُ شِفَاءٌ وَ

ای که نامش دواست و یادش شفاست و

طَاعَتُهُ غِنَىٰ أَرْحَمَ مِنْ رَأْسِ مَالِهِ

و در دهان نزداری او سبب و اگر لبت هم گویم سیم بر آنکه سرفراز

الرَّجَاءُ وَسِلَاحُهُ الْبُكَاءُ يَا سَابِغَ

امید نیست و حرم است بر مکتب ای صاحب

النِّعَمِ يَا دَافِعَ النِّقَمِ يَا نُورَ الْمُشْحُوشِينَ

نعمت کامل ای دافع عذرها ای روشن کننده تاریکیها

فِي الظُّلَمِ يَا عَالِمًا لَا يُعْلَمُ صَلِّ عَلَى

در تاریکیها ای دانای که یا موعظه ای صلوات بر او در وقت

مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَافْعَلْ بِمَا أَنْتَ

محمد و آل محمد و من کن ای محمد

أَهْلُهُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ وَ

سرافرازان خود و در وقت او صلوات بر رسول خود

الْأَئِمَّةَ الْمَيَّامِينَ مِنْ آلِهِ وَبِسْمِ

و سوایان صاحب نعمت که آل او است و بسم

تَسْلِيمًا كَثِيرًا كَثِيرًا

سلام بسیار بسیار

دُعَايِ خَوَابِ بَلَدِ بَدَن

أَعُوذُ بِمَا عَازَتْ بِهِ مَلَائِكَةُ اللَّهِ

الْمُقَرَّبُونَ وَأَنْبِيَاءُ اللَّهِ الْمُرْسَلُونَ

وَعِبَادُهُ الصَّالِحُونَ مِنْ شَرِّ مَا

رَأَيْتُ مِنْ رُؤْيَايَ بَعْدَ أَنْ

أَلْحَمْدُ وَسُورَةُ مُعَوِّذَتَيْنِ وَتَوْحِيدِ

خَوَانِدَ سَهْمِ رَتْبِهِ أَبَدَ هَذَا

طَرِيقِ دَسْتِ چَپِ بِيَانْدَارِ مَتَعِهِ

اگر ز وَجِ اَنْجَانِبِ وَجْهِهِ وَکِلْ شُدْ

و کَالِه عَقْدِ مَتَعِهِ خَوَانْدِ وَ اَزْ جَانِبِ

خود صالته بخواند باین نحو صیغه
ایجاب قبول بگوید متعت نفس
مؤکلتی فلانه بنت فلان من نفسی
فی المدة المعلومه یا لم يبلغ المعلوم
بعد از آن بیا فاصله عمری بگوید
قبلت لنفسی ترجمه ایجاب بفار
این است که به متعت از نفس فلان
مؤکله خود را که فلان بنت فلان است
از نفس خود معین معلوم بمبلغ معین
معلوم و ترجمه قبول اینست که قبول
نمودم متعت را برای نفس خود

دست خود بر دست

مريض نهاده برای دفع هر نوع
امراض سوره الحمد را بعد از نماز
صبح بی آنکه با حد تکلم نماید بخواند
و از هر روز که خواهد شروع
کند در اول هفت مرتبه روز
دوم دو مرتبه روز سیم بیست
مرتبه روز چهارم سی مرتبه روز
پنجم چهل مرتبه روز ششم پنجاه
مرتبه روز هفتم شصت مرتبه

رُؤُوسُهُمْ هَفَاذِمَتَبِهِ وَهَرُؤُوسُهُ

تَامُ شُدُّنْ عَدُّ الْحَمْدِ كِبَارُ بِنْدِ عَاجِزَا

اللَّهُمَّ أَرِ لِعَزْمَتِهِ الْمَرِيضَةَ

الْعِلَّةَ وَالذَّاءَ وَأَعِدْهَا إِلَى الصِّحَّةِ

وَالشِّفَاءَ وَأَمِدْهَا بِحُسْنِ الْقُوَّةِ

وَرُدَّهَا إِلَى حُسْنِ الْعَافِيَةِ وَ

اجْعَلْ مَا نَالَهُ فِي مَرَضِهِ هَذَا مَادَّةً

مَحْيَوْتِهِ مَا وَكَفَّارَةً لِسَيِّئَاتِهِ مَا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ

وَإِذَا مَرِضْتَ نَبَا شَدَّ مَا يَرْتَانِيث

كَهْ أَزْ شَجَرَفِ نَوُشْتَه شُدَّ اَيْنِ اِنْجُوا

وَإِذَا كَسَى نَبَا شَدَّ كَهْ بِنِ يَمَانِ بَخَوَانْد

مَرِضْ خُودِ اَيْنِ عَمَلْ اِنْجَوَانْد لِيَكُنْ

دُعَا رَا بَا بِنِ نَخُوبْ بَخَوَانْد اللَّهُمَّ اَزِلْ

عَنْ الْعِلْكَ وَالذَّاعِ وَاعِثْ

إِلَى الصِّحَّةِ وَالشِّفَاءِ وَامْدِدْ

بِحُسْنِ الْوَقَايَةِ وَرُدِّكَ

إِلَى حُسْنِ الْعَافِيَةِ وَاجْعَلْ

مَا نَالَنِي فِي مَرَضِي هَذَا

مَادَّةً لِحَيَاتِي وَكَفَّارَةً

لِسَيِّئَاتِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

وَالِ بِحَمْدِهِ

و از حضرت صادق منقولست که
 هر که در شب اول ماه و رکعت نما
 بکند و در هر رکعت بعد از حمد سه
 انعام بخواند از حق تعالی سوال کند
 که او را از هر ترس و دردی ایمن گرداند
 نه بیند از آناه امیر که مکروه او
 باشد و از حضرت امام محمد تقی علیه
 السلام منقولست که چو نماز در
 آید در روز اول ماه و رکعت نما
 بکن و در رکعت اول بعد از حمد سه

مرتبہ سوہ قل هو اللہ احد بخوان و
در رکعت دوم انا انزلناہ وبعاد
بما تصدق بک چون چنین کنی
انما از حق تعالی خریدہ باشی و در
روایت دیگر وارد شدہ است کہ مستحب
کہ بعد ازین دو رکعت این دعا را
بخواند ۱۰۰ بار اللہ الرحمن الرحیم وامن
دابة فی الارض لا علی اللہ رزقها
ويعلم مستقرها و مستودعها کل فی

كَايُّمِينَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَإِنْ

بِمَسْئَلِكَ اللَّهُ بِضَرْفٍ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا

هُوَ وَإِنْ بُرِدَ لَكَ خَيْرٌ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ

يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ

الْغَفُورُ الرَّحِيمُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا مَا

شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ حَسْبُنَا

اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَاقْضُ

أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ

بِالْعِبَادِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ

إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ رَبِّ

إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ

رَبِّ لَا تَذَكِّرْنِي فِرْدًا وَأَنْتَ

خَيْرُ الْوَارِثِينَ

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ

السَّلَامُ إِذَا نَظَرَ إِلَى الْهَيَاكِلِ

إِيَّهَا الْخَلْقُ الْمُطِيعُ الذَّائِبُ السَّيِّعُ الْمُنْكَرُ

ایها اراده شده و مان بهر اعساده نذر و قار گردد

فَمَنْزِلُ الْقُدْرَةِ الْمُتَصَرِّفِ فِي

در منزه لای قدرت تصرف کننده در

فَلَكَ الشَّدِيدُ بِرَأْسِهِ مَنْ تَوَكَّلَ

فلك مدبر و روده او بکبر و کبر و کبر و کبر

الظُّلْمَ وَأَوْضَحَ بِكَ الْبُهْمَ وَجَعَلَ

ظلمت را و واضح کرد بگوشت را و روشن کرد

أَيُّهُ مِنْ آيَاتِ مُلْكِهِ وَعَلَامَةٍ مِنْ

ایها از نشانیهای پادشاهی خود و علامتی از

عَلَامَاتِ سُلْطَانِهِ وَأَمْرِهِ نَكَ

علامت های سلطنت خود و امر او در

بِالنَّيَّازَةِ وَالنَّقْصَانِ وَالطُّلُوعِ وَ

بزیاده شدن و نقصان کردن و طلوع و

الْأَفُولِ وَالْإِنَارَةِ وَالْكَسُوفِ فِي

بروز شدن و غروب شدن و کسوف شدن در

كُلِّ ذَلِكَ أَنْتَ لَهُ مُطِيعٌ وَلِلَّهِ الرَّائِي

همه این تو مرا و را منده داری و لیس

سَرِيحٌ سُبْحَانَهُ مَا أَعْجَبَ مَا دَبَّرَ

سبحانه تا است او چه محبت آنچه پیر کرده

أَمْرِكَ وَالْطَّفَ مَا صَنَعَ فِي شَأْنِكَ

امر تو چه لطفت است آنچه کردی در کار تو

جَعَلَكَ مِفْتَاحَ شَهْرِ حَادِثٍ كَأَمْرٍ

کردی تو کلید ماه تازه از امر تو

حَادِثٍ فَاسْأَلِ اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكَ

تازه پس سوال میکنم از خدا برو و کار من و تو

وَخَالِقِي وَخَالِقِكَ مُقَدِّرِي وَ

و سازنده من و سازنده تو و اندازنده هستی من

مُقَدِّرِكَ وَمُصَوِّرِكَ وَمُصَوِّرِكَ

و اندازنده هستی تو و سازنده من و سازنده هستی

أَنْ يُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَنْ

اینگه رحمت فرستد بر محمد و آل او و اینکه

بجعله

يَجْعَلُكَ هِلَالٌ بَرَكَةٌ لَا تَحْقُوقُهَا

آنند نوا هلال برکتی که مستطرد اندازد

الْأَيَّامُ وَطَهَارَةٌ لَا تُدَسُّهَا الْأَلْثَامُ

روزها و طهارتی که چرک نمکند از آلها

هِلَالٌ آمِنٌ مِنَ الْآفَاتِ وَسَلَامٌ

هلال امنی از آفتها و سلامتی

السَّيَّاتِ هِلَالٌ سَعْدٌ لَا يُخْشِفُهُ

سایه هلال سعیدی که نمی دروید

وَيُؤْمِنُ لَأَنْكَدَ مَعَهُ وَلِيٌّ لَا

و یببیند که رنجش با او باشد و آسانی

بِمَارِجِهِ عَسْرٌ وَخَيْرٌ لَا يَشْوِيهِ شَرٌّ

که بشمارد و بان دشواری و سبکی که نمکند نودمان

هِلَالٌ آمِنٌ وَإِيمَانٌ وَتَعْمَرُ أَحْسَنُ

هلال امنی و ایمانی و تعمیری و حسنی

وَمَلَامَةٌ وَسَلَامٌ وَاللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى

و سلامتی و سلامی خداوند رحمت بفرست

مُحَمَّدٌ وَالْمُحَمَّدُ وَاجْعَلْنَا مِنْ آخِذِي

محمد بن ابراهیم محمد و بگردان ما الهزرا صی برین

مَنْ طَلَعَ عَلَيْهِ وَازْكِي مَنْ نَظَرَ إِلَيْهِ

طلوع علی است بر او و با نره برین سبک نظر کرده

وَأَسْعَدَ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فِيهِ وَفَقْنَا

و سبقت برین سبک پرستش کرده است زاده نماید و لوشو

فِيهِ لِلتَّوْبَةِ وَأَعِصْنَا فِيهِ مِنَ الْحُكْمَةِ

در این ماه برای توبه و بکار بردار ما در این ماه از لیا

وَأَحْفَظْنَا فِيهِ مِنْ مُبَاشَرَةِ مَعْصِيَتِكَ

و بکار بردار ما در این از کردن ما و باقی

وَأَوْزِعْنَا فِيهِ شُكْرَ نِعْمَتِكَ وَالْبِسَاءِ

و در دل انداز ما در این شکر نعمت تو و دوستان

فِي حِزِّ الْعَافِيَةِ وَأَتِمُّمَ عَلَيْنَا

در این پرده های عافیت و تمام کن بر ما

بِاسْتِكْمَالِ طَاعَتِكَ فِيهِ الْمِنَّةَ لَكَ

بست کامل ساقبت می عمت تو در این نعمت را بدست

الْمَنَانُ الْحَمِيدُ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

بغت دهنده ستوده شدن و رحمت فرستادن

وَالْهَاطِبُ بْنُ الظَّاهِرِ

وَالْأَوَّلُ الْكَانِ وَالْأَوَّلُ الْكَانِ

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

فَوَدَّاعْ كَيْدَ الْأَعْدَاءِ وَرَيْبَانِهِ

إِلَهِي هِدْ بَنِيَّ فُتُوتٌ وَعَظَتْ

ای خدای من هدایت کن منم و بشارت دادی مرا

فَقَسَوْتُ وَأَبْلَيْتُ الْجَمِيلُ فَصَيْتُ

بسر سخت دل لودم و عطا کردی من را پس و مایه را

ثُمَّ عَرَفْتُ مَا أَصْدَرْتُ إِذْ عَرَفْتَنِي

پس شناختم آنچه بر کردیدی چون شناختی مرا

فَأَسْتَغْفِرُكَ وَأَقْلَتُ فَعَدَّ قَسْرُ

پس طلب می کنم از تو بخشش و کمترینم را در کفایت من

فَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَعَالَى وَذِي الْهِلَالِ

بسم مرزا ای خدای من بپاس انداخته خود را در داد بیایا

وَحَلَّتْ شُعَابُ تَلَفٍ تَعَرَّضْتُ

و در داد ام بپاسی من و در است از ام

فِيهَا السُّطُورَانِكَ وَبِحُلُومِهَا عَقُوبَانِكَ

و در کف من ترا و در سینه خود آمدن دایره خود

وَسَبِيلَتِي إِلَيْكَ التَّوْحِيدُ وَبَعْدَ

و در سبیل من بسوی تو یگانگی است و در بعد

أَنْتَى لَمْ أَشْرِكْ شَيْئًا وَلَمْ أَتَّخِذْ عَمَكَ

ای من که شریک نگذاختم و نگذاختم تو را

إِلَهًا وَقَدْ فَرَسْتُ إِلَيْكَ بِنَفْسِي وَ

خداوند را بپاسی من که فرستم تو را بپاسی من

إِلَيْكَ مَفْرُ الْمُسَى وَمَفْرَعُ الْمَضِيعِ

و بسوی است که از کاه و بدگاه و پناه که ضایع است

مَحْطِ نَفْسِهِ الْمُلْتَجِ فَاكْرَمَ مِنْ عَدُوِّ

محل خود نفس خود را و پناه که گزیده است بسوی از دشمنی

مهره خط نفس خود را و پناه گزیده است بسوی از دشمنی

يَسْكُنُ عَلَيْهِ وَقَدْ عَضَّ عَلَى شَوَاهِدِ

و سالن با خسته لبته خود را و با جفتی که بر دهان او است

وَأَذْبَرُ مَوْلِيَا قَدْ أَخْلَقْتُ سِرَابًا وَ

و لبت را در گردیده خفته که در عهد خلافت کرد و مرا

كَمْ بَاغِيَ بَعَاثِي بِمَكَائِدِهِ وَنَصَبِي

و با از من گشته که بر سر او مرا بپسندی خود و بر بار او برای از

شَكَ مَصَائِدِهِ وَكُلُّي تَفَقُّدِ

و ام صندلی خود را و گماشت بر من چیزی

رَعَايَتِهِ وَأُضْبَاءُ إِلَى أَرْضَاءِ السَّبْعِ

رعایت کردن خود را و در همین پشت لبوی من همین شستن خود را

لَطَرِيدِنِهِ إِنِّي ظَارٌّ إِلَيْهِ فِي الْفُرْصَةِ

برای شکار خود بجز نظر برای من فرصت برای

لِفَرَسَتِهِ وَهُوَ بَظُهُ لِي بِشَاشَةِ

شکارش خود و حال من که می بیند برای من شادمانی

الْمَلَقِ وَيَنْظُرُنِي عَلَى شِدَّةِ الْخَوْفِ قَلَا

حالموسمی را و نگاه میکند مرا بر سختی لبته پس چون

رَأَيْتَ يَا إِلَهِي تَبَارَكَتَ وَتَعَالَيْتَ

دیدم ای خدای من داری تو بزرگی تو

دَخَلَ سَهْمَتَهُ وَقَبَعَ مَا انْطَوَى عَلَيْهِ

و داخل سهمت او را ویدی آنچه در خود پنهان شده

أَرْكَسْتَهُ لِأَمْرٍ رَأْسِهِ فِي بَيْتِهِ وَ

پشت او را در امر سرش در خانه او

رَدَدْتَهُ فِي مَهْوَى حُفْرَتِهِ وَأَنْفَع

و باز کردی او را در محل افتادن او و نفع

بَعْدَ اسْتِطَالَتِهِ ذَلِيلًا وَفِي رَيْقٍ

پس از سر کشی او و در ریسمان

حَبَالَتِهِ الَّتِي كَانَ أَنْ يُقَدِّرَ أَنْ يُولَى

دام خود که بود که تقدیر میکرد که به پست

فِيهَا وَقَدْ كَادَ أَنْ يَحُلَّ بِهِنَّ لَوْ لَا

در آن و بچسبید که نزدیک بود که حل شود در آن

رَحْمَتِكَ مَا حَلَّ بِسَاحَتِهِ وَكَمْ مِنْ

رحمت تو بود که نشد در آید بدان سر ای و او را

انْتَضِرْ عَلَى سَيْفِ عَدَاوَتِهِ وَشَحْكِهِ

له لشکر بر من شمشیر و شمشیر خود را و شکر از من

ظُبَّةٌ مَذْبُوتَةٌ وَأَرْهَفُ شِبَاحِهِ

دم کار و بزرگ خود را و مهربان کرد برای من که نه می آید

وَدَا فَلَ قَوَائِلِ سُمُومِهِ وَسَدِّ نَجْوَى

و حجت باشد برای من زهرهای کشنده و رست کرد برای من

سَوَائِبِ سِهَامِهِ وَلَمْ تَنْمَعْ عَيْنُ

ترشای رست دهنده خود را و نخواست از من چشم

حِرَاسَتِهِ وَاضْمَرَانِ يَسُومِي الْمَكْرُوهَ

با حفظ و در دل در آورده که برساند مرا مکرده

وَيُجَرِّعُنِي عَاقِمَ رَأْتِهِ فَنَظَرْتُ

و چرخه دهر مرا از آب سارخ می خورد و من نگاه کردم

يَا إِلَهِي أَلِضْعَفِي عَنِ إِخْمَالِ الْفَوَاحِ

ای خدای من سوی ضعیف من از ریزش بجزای راه

وَعَجَزِي عَنِ الْإِنْصَارِ مِنْ قَصْدِكَ

و عاجزی من از انقضا هم شدن از یک قصدت

بِحَابِئِهِ وَوَحْدَتِي فِي كَثَرِ عَدَدِ

بجاری من و تنهایی مرا در عدد بسیاری

مَنْ نَاوَانِي وَأَرْصَدِي بِالْكَافِيَا

آنکه در منم گردان و لمن گردنای من بسلا در آنجا

لَمْ أَعْمَلْ فِيهِ فِكْرِي فَابْتَدَأْتُ بِصَبْرِكَ

نکردم درین ورم در آن فکر خود را پس متداویم ای ساری

وَشَدَدْتُ أَرْزِي بِقُوَّتِكَ شَمًّا

و محکم گردی مرا القوت خود را پس شای برای من

قُلْتُ لِمَ حَدَّهُ وَصِيَّتُهُ مُزْبَعْدٌ

بگفتم برای او را و کرد پستی از او پس

جَمَعَ عَكِيدٌ وَاحِدٌ وَأَعْلَيْتُ كَعْبِي

جمع کرد یکبار تنها و شرف دادی مرا را

عَلَيْهِ وَجَعَلَتْ فَاسَدَهُ مُرْدُودًا

و گردانیدی آنچه را که کرده بود باز گردیده شده

عَلَيْهِ فَرَدَّتْهُ لَمْ أَشْفِ غَمَّظُهُ لَمْ

بر او پس باز گردانیدی او را شفا ندادی غم را پس خود را

حَاسِدٍ قَدْ شَرِقَ بِبُغْضَتِهِ وَشَجِي

حسود که در کینه کرد رای من غصه خود را و اندوختن

مِنِّي بَغِيْظُهُ وَسَلَقَنِي بِحَدِّ لِسَانِهِ

را از من خشم خود و از بار آورد مرا نیز می زبان خود

وَحَرَنِي بِقَرَفِ عِيُونِهِ وَجَعَلَ عَضْدِي

و طعن زد بر من به همست زدن به پیمای خود و گرد نهادن

غَرَضًا لِمَا مِيَهُ وَقَلَدَنِي خِلَالًا

نشانه برای شترهای خود و در کردن من انداختن

لَمْ تَزَلْ فِيهِ وَحَرَنِي بِكَيْدِهِ وَفَصَدَّ

صفتها که محبت بود در او و طعن زد بر من با کید خود و فصد کرد

بِمَكِيدَتِهِ فَتَادَيْتُكَ يَا اِلَهِي مُسْتَعِيْثًا

بکند خود پس خواندم ترا ای خدای من را در پناه

بِكَ وَاثِقَابِيْ رُوعَةٍ اِجَابَتِكَ عَلِيمًا

تو ای کینه بر روی جانیت تو دانای

اِنَّهُ لَا يَضْطَرُّهُ مَنْ اُوِيَ اِلَى ظِلِّ

مستندده نمیشود کسی که پناه گرفت در سایه

كُنْفِكَ وَلَا يَفْزَعُ مَنْ جَاءَ إِلَى الْمُعْقِلِ

جایست تو و نمیترسد کسی که ماه برد نسوی ساو کا

انْتِصَارِكَ فَحَصَّنَنِي مِنْ بَاسِهِ

انتقام تو پس نگاه داشتی از شدت آن

بِقُدْرَتِكَ وَكَمْ مِنْ سَحَائِبٍ مَكْرُوهٍ

بشدت خود و آن از آرمای مکرده

جَلَيْنَهَا عَنِّي وَ سَحَائِبٍ نَعِيمٍ أَمْطَرَهَا

پنداری آن را از من و آبرای نغمه که بباریدندی

عَلَى قَبَدَاوِلٍ رَحْمَةً تَشْرُقُهَا عَافِيَةٌ

از آرمین و شد و گهای به محبتی که بین کردی از او عافیتی

الْبَسْتَهَا وَأَعْبَرْنَا حَدِيثَ طَمَسَتَا

که پوشید و گذشت ای حادثه های طامش است از ما

وَعَوَّاشِي كَرَبَاتٍ كَشَفَتْهَا وَكَمْ مِنْ ظُرٍّ

در دهان من از کرمها که زدش از او و آن از کان

حَسْرَةٍ حَقَّقَتْ وَعَدَمٍ جَبَرَتْ وَصَرَّةٍ

سنگو که درست کردی و منم که ترا کردی و قنادی

160
انْعَشْتَ مَسْكِنٌ حَوْلَكَ كُلُّ ذَلِكَ
که بر دوشم و در ویشم که کردیدی همه اینها از تو
لِنَعَامًا وَتَطَوُّ لَا مِنْكَ وَفِي جَمِيعِهِ
لِنَعَامٍ وَلِقَضَائِكَ مِنْهُ و در همه اینها
لَهُمَا كَأَمْنِي عَلَى مَعَاصِيكَ لَمْ يَمْنَعَكَ
کوشش کردن از من را نشد مانع منی بپایان زشتی
لِسَاءَمَتِي عَنْ اِيْتِمَامِ احْسَانِكَ وَلَا
بگذردی من از تمام کردن احسان خود و هیچ نبرد
جَحْرَتِي عَنْ اِرْتِكَابِ مَسَاحِيكَ لَا
مرا من از مرتکب شدن خطیای که میسر شد
تُسَالُ عَمَّا تَفْعَلُ وَقَدْ سُئِلْتَ
سوال کرده میشود از آنچه میکنی و پرسیده شد چه میکنی
فَاعْطَيْتَ لَمْ تُسَالْ فَايْتَدَاتِ وَ
ببخشید کردی و سوال کرده نشدن پس ایستاد کردی
اسْتَمِيعَ فَضْلَكَ فَمَا اَكْدَيْتَ بَيْتَ
و طاعت کند فضل تو پس آنکه که دادی مرا

يَا مَوْلَايَ لَا إِحْسَانًا وَلَا مُشَانَا

ای مولای من از احسان و از دشمنی

وَتَطَوُّلًا وَنِعَامًا وَآيَةً لَا تَفْخَرُ

و بخت و وفاداری و نشانی که تکیه نکند

كِحُمَايَاكَ وَتَعَدِّيَا الْحُدُودِ

در حمایت تو و در گذشتن از حدود تو

غَفْلَةً عَزَّ وَجِيدُكَ فَالْكَامِدُ

بیخود از بیم و اندک تو نیست و سرافراز

الْهَى مِنْ مُقْتَدِرٍ لَا يَغْلِبُ ذِي

الهی از من توانا نیست که مغلوب نشود و خداوند

أَنَاةٍ لَا تَجْلُ هَذَا مَقَامٍ مِنْ أَعْوَفِ

اینست که شتاب نکند این مقام است از عفو

لِبُؤْسِ النَّعْمِ وَقَابِلَهَا بِالتَّقْصِيرِ

بر پستی نعم و بر آیدارنده است آنرا با کمبود

شَهِدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالتَّضْيِيعِ اللَّهُمَّ إِنِّي

و گوی در حق خود بگشاید و یا خدایا من

اتَّقِرْبُ إِلَيْكَ بِالْمُحَمَّدِيَّةِ الرَّفِيعَةِ

مزدیانی میگویند که محمدی که بلند است و

وَالْعُلُويَّةِ الْبَيْضَاءِ وَاتَّقِجِرْ إِلَيْكَ

ملت علوی که روشن است و دو صفت میگویند

بِهَئَانٍ تَعِيدُكَ مِنْ شَرِّكَدَاوُكَا

با اینها با این سه در راه پستی که از شر چپن و چپن

فَإِنَّ ذَلِكَ لَا يَضِيقُ عَلَيْكَ وَ

پس هر سه اینها نیستند و

وَجِدْكَ وَلَا تَيْتَكَارُكَ فِي قَدْرِكَ

جست تو را بر تو و گران نیستند ترا در حق قدرت تو

وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ فَهَبْ لِي

و تو بر همه چیزها قهار هستی پس عطا فرما

يَا إِلَهِي مِنْ رَحْمَتِكَ وَدَوِّمْ مَقِفَكَ

ای خدای من از رحمت خود و همیشه ایستادن خود

مَا تَخَذَهُ سَلَامًا أَعْرِجْ بِهِ إِلَى رِضْوَانِكَ

آنچه که تو را آرامی از آن بگریز و با آن بروم سوی خشنودی تو

وَأَمِنْ بِهِ مِنْ عِقَابِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

وایمن کردم بان از عذاب تو ای رحیم ترین رحیم شدگان

وَأَمِنْ عَائِدَةً إِذَا عُرِضَ لِي الْمَوْتُ وَالْجَنَازَةُ

يَا مَنْ يُحَلُّ بِهِ عُقْدُ الْمَكَارِهِ وَيَأْمُرُ

ای که لغو شود مباد که بهای ناهوشیها و ای که

يُقْضَىٰ بِهِ حَدُّ الشَّدَائِدِ يَا مَنْ يُلْقِسُ

سازد مباد بس او تنگی سختیها و ای که طعنه می زند

مِنْهُ الْمَخْرُجُ إِلَى رَوْحِ الْفَرَجِ زَلَّتْ

از او مدرستش از تنگی بوی رست و تنگی ایسان شده

لِقُدْرَتِكَ الصَّعَابُ وَتَسَبَّتِ

مرفدیت ترا دشواریها و دست گرفته است

بِلُطْفِكَ الْأَسْبَابُ وَجَرَّ بِقُدْرَتِكَ

تجرفت تو سببها و جاری شده است قدرت تو

الْقَضَاءُ وَمَضَتْ عَلَى رَأْسِكَ

حکم و روان شدن است بر دهن تو

الْأَشْيَاءُ فَهِيَ بِمَشِيئَتِكَ دُونَ مَعَالِكَ

جسرها پس به محض خیرت تو می گستر تو

مُؤْتَمَرَةٌ وَبَارِدَتِكَ دُونَ زَهْيِكَ

تو را سرد دارند و بخور داراده تو

مَنْزَجَرَةٌ أَنْتَ الْمَدْعُورُ لِلْمَلَأَاتِ

مجموعه لوی جوین شده برای کارهای سخت

أَنْتَ الْمَفْرُوعُ فِي الْمَلَأَاتِ لَا يَنْدَفِعُ

و لوی سباه در طایفه که نازل باخود دفع می شود

لَا مَا دَفَعْتَ لَا يَنْكَشِفُ مِنْهَا إِلَّا

طایفه دفع نمی شود و برطرف نمی شود طراحت

مَا كَشَفْتَ وَقَدْ نَزَلَ بِحِيارِ رَبِّ طَائِدٍ

برطرف نمی گزارد و به محض که نازل آمده است بمن ای برود کار من

تَكَادَنِي ثِقَلُهُ وَالْمَبِي طَائِدُهُ ظَنِّي

امر که محقق دشواریست بر من ای آن و نازل شده است بمن ای برآید

حَمْلُهُ وَيَقْدِرُ نِكَارُ دَرْتِهِ عَلَيَّ

بار من است آن و قدرت خود و ارفقت من را بر من و

سُلْطَانِكَ وَجَهَنَّهُ إِلَى فَلَا مَصْدَرَ

و سلطان خود میآورد و جهم را از سوی من بسته است

لِمَا أَوْرَدْتَ لَا ضَارَ فَمَا وَجَّهْتَ

چرا آوردی و چه شد و چه شد

وَلَا فَاتَحَ لِمَا أَغْلَقْتَ وَلَا مُغْلِقَ

و نه باز کنی و نه بسته و نه بسته

لِمَا فَتَحْتَ وَلَا يُسِرُّ لِمَا عَسَرْتَ لَا

چرا باز کردی و نه پنهان نمیکنی و نه سخت

نَاصِرَ لِمَنْ خَذَلْتَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

و یاری ده به کسی که خوار کرده است و صلوات بر محمد

وَالِهِ وَافْتَحْ لِي بَابَ الْفَرَجِ

و الهی و بیاور برای من دروازه را

بِطَوْلِكَ وَ اكْسِرْ عَنِّي سُلْطَانَ الْهَمِّ

با قدرت تو و بکن از من سلطنت اندوه را

بِحَوْلِكَ وَ أَنْزِلْنِي حُسْرَ النَّظَرِ فِيمَا

با قدرت تو و بیاور مرا از غم و اندوه

بِقُوَّتِكَ وَ أَنْزِلْنِي حُسْرَ النَّظَرِ فِيمَا

بِقُوَّتِكَ وَ أَنْزِلْنِي حُسْرَ النَّظَرِ فِيمَا

شَكَوْتُ وَأَرْفِي حَلَاوَةَ الصُّنْعِ

شکوه می‌کردم و بختی آن مرا تسکین می‌دهد

فِيمَا سَأَلْتُ وَهَبَ لِي مِنْ لَدُنْكَ

در آنچه طلب کردم و بخشید مرا از نزد خودت

رَحْمَةً وَفَرَجًا هَنِيئًا وَاجْعَلْ لِي

رحمت و در حتمی به تو و بگردان آن را برای من

مِنْ عِنْدِكَ خُرْجًا وَحَيًّا وَلَا

از جانب خود بیرون ده ای زود ازین ملا

تَشْغَلَنِي بِالْإِهْتِمَامِ عَزَّ تَعَاهُدُ

مشغول گردان مرا بایست اندوه از آن رعایت نمودن

فُرُضِكَ وَاسْتِعْمَالِ سُنَّتِكَ

و واجبات تو و بکار آوردن سنتهای تو

فَقَدْ ضَيَّقْتُ لِمَا نَزَلَ بِرِيَابِ

پس بخیق که طاقت ندارم این ملای که نازل شده است

ذَرَعًا وَامْتَلَأَتْ بِحِمْلِ مَا حَدَّثَ

و پر شد از بار و پر شد از آنچه حاکمیت شد است

عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ أَنْتَ الْقَادِرُ عَلَىٰ كَشْفِ مَا

بر من از اندوه و حال من که تو قادر بر رفع این غم هستی

مُنِيْتُ بِهِ وَدَفَعْتُ مَا وَقَعْتُ فِيهِ

با من و دفع آنچه افتاد بر من

فَأَفْعَلْ لِي ذَٰلِكَ وَلَمْ أَسْتَوْجِبْهُ

پس ای من این کار را و اگر چه مستحقش نیستم

مِنْكَ يَا ذَا الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

از جانب تو ای صاحب تخت بزرگ

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

و این دعا بود از او علیه السلام

مَكَارِهِ الْأَخْلَاقِ وَفَرَضِي الْأَنْفُسِ

و مکاره اخلاق و فرائض انفس

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ بَلِّغْ

خدایا درود بفرست بر محمد و آل محمد و بفرست

يَا أَيُّهَا كَمَلُ الْإِيمَانِ اجْعَلْ يَفِيَّ

ایمان مرا کاملترین ایمانی و بگردان پیش مرا

فَضَّلَ الْيَقِينَ أَنْتَهُ بِنَيْتِهِ إِلَى

بهترین یعنی و منتهی سازیت مرا بوی

أَحْسَنَ النِّيَّاتِ بِعَمَلِهِ إِلَى أَحْسَنِ

بهترین نیتها و عمل مرا بهترین

الْأَعْمَالِ اللَّهُمَّ وَفَرِّطُطْفِكَ نَيْتِي

تمهلهما خداوند اول و سمار کن بطهت خود نیت مرا

وَصَحِّحْ بِنَيْتِكَ يَقِينِي أَنْصِلْ

و درست کن نیت خود را یقین مرا و با صلح جان

بِقُدْرَتِكَ مَا فَسَدَ مِنِّي اللَّهُمَّ صَلِّ

ب قدرت خود آنچه فاسد شد از من خداوند صلوات

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالْقَبِي مَا شَفَعْتُ

بر محمد و آل او و کفایت کن آنچه معقول سازد مرا

الْأَهْتِمَامُ بِهِ وَأَسْتَعْلَمُنِي مَا سَأَلْتُ

از اهتمام به آن و کار ده مرا در آنچه سوال میکنم از من

غَدَا عَنْهُ وَأَسْتَفْرِغْ أَيَّامِي فِي خَلْقَتِهِ

مستغوا از آن و صرف کن روزگار مرا در آنچه آفریده مرا

لَهُ وَاعْنِي وَأَوْسِعْ عَلَيَّ فِي رِزْقِكَ

از برای من و تو را بزرگواران و وسیع کن بر من روزی خود

وَلَا تُفْلِنِي بِالنَّظَرِ وَأَعِزَّنِي وَلَا تُثَلِّثْنِي

و مستدام ساز مرا از نظر کردن و عزیز گردان مرا و حال مستحضر

بِالْكِبَرِ وَعَبِّدْنِي لَكَ وَلَا تُفْسِدْ

بسنده و بزرگی کی بفراموشی برای خود و فاسد مگردان

عِبَادَتِي بِالْعُجْبِ وَاجْزِلْ لِلنَّاسِ عَلَيَّ

بسنده کی کردن مرا بجز بخت و در و گردان برانی مگردان

يَدِي الْخَيْرَ وَلَا تَحْقُقْهُ بِالْمِنْ وَهَيِّ

بر دست من خیر را و باطل مگردان از این نیست سعاد

لِمَعَالِي الْأَخْلَاقِ وَأَعْصِمْنِي مِنَ

و بخت مرا از اخلاق شریفه و نگاه دار مرا از

الْفَحْشِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا

تغافل کردن خست از او و از رحمت لغیرت بر محمد و آل او و

تَرْفَعْنِي فِي النَّاسِ حَتَّى لَا حَاطَةَ

بسنده مگردان برای من در میان مردمان یا به طریقی است بپای

عِنْدَ نَفْسٍ مِثْلَهَا وَلَا يَجِدُ ثَلَاثَةً

نزد نفس خود مثل آن یابد و در مساوی در آن

عِزًّا ظَاهِرًا إِلَّا أَحَدًا ثَلَاثَةً لَوْ لَمْ

عزت ظاهری مگر آنکه مدد آوری از برای من خودی

بَاطِلَةٌ عِنْدَ نَفْسٍ يَقْدِرُ بِهَا اللَّهُمَّ

بیگانه نزد نفس خود بقدر آن عزت خداوند

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَتَعَنِّ

رحمت بفرست بر محمد و آل محمد و بهره مند گردان

بِهْدَى صَالِحٍ لَا اسْتَبَدَّ بِهِ وَ

مرا راه رست ناپسندید که بدل از ایمان و

طَرَفًا حَقًّا لَا أَنْ يَبْعُ عَنْهَا وَنِيَّةً شَدِيدَةً

صرفه حقی که نکردم از آن و نیت صریح که

لَا أَشْكُ فِيهَا وَعَمَرَنِي مَا كَانَ عَمْرِي

شک نیستم در آن و زنده دار مرا تا دم که زنده گان

يَذَلُّهُ فِي طَاعَتِكَ فَإِذَا كَانَ عَمْرِي

بکار رود در طاعت تو پس اگر نبود زنده گانی من

مَرْنَعًا لِلشَّيْطَانِ فَاقْضِنِي إِلَيْكَ

چونگاه شیطان را بر من قضا کن

بِطُفِكَ قَبْلَ أَنْ يُسَبِّحَ مَقْتُكَ

پیش از آنکه تسبیح کند تو را

إِلَى أَوْسَتْحَكُمُ غَضَبُكَ عَلَى اللَّهِ

به سوی وناست شما عصب تو بر سر خداوند

لَا تَدْعُ خَصْلَةً تُغَابُ مِنْهُ إِلَّا صَلَاحُهَا

مگر از عیبی را که نیست از او مگر اصلاح آن

وَلَا عَائِيَّةٌ أَوْ تَبُّ بِهَا الْأَحْسَنُهَا وَلَا

و نه عیبی را که سزاوارش شده شود پس آن مگر آنکه خیرتر از آن

الْكُرُومَةُ فِي نَافِصَةٍ لَا أَنْفَاقَ لَهَا

و نه خصلتی در میان که نه نفی باشد بر آنکه عام نمی آید از آن

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَبْدِلْنِي مِنْ

درود بفرست بر محمد و آل محمد و بگردان مرا

بِغُضَةِ أَهْلِ الشَّيْطَانِ الْمَحَبَّةِ وَمِنْ

شدت دشمنی اهل شیطان را به محبت و

بدرم
الشَّيْطَانِ

حَسَدِ أَهْلِ الْبَغْيِ الْمَوَدَّةَ وَمِنْ ظَنَّةِ

رشد اهل بغي را بدوستی و دوستی مبادون

أَهْلِ الصَّالِحِ الثِّقَةَ وَعَدْوَهُ الْأَذْيَنَ

اهل صلاح را دوست و دشمنی از دشمنان را

الْوَلَايَةَ وَمِنْ عُقُوقِ ذَوِي الْأَرْحَامِ

بدوستی و عقوف چنان را که بیگانه

لِلْمَبْرَةِ وَمِنْ خُدَايَ الْأَقْرَبِينَ

کاری و چاره کردن از نزدیکان را

النُّصْرَةَ وَمِنْ حُبِّ الْمَذَابِينَ تَصِحُّ

بیارنی دادن و دوستی و مدارا شدن کارها درست

لِلْمَقَةِ وَمِنْ رَدِّ الْمَلِكِ لِإِسْبَازِكَمَ

دوستی و رد کردن پادشاهان را مصاحبت

الْعَشْرَةَ وَمِنْ مَرَارَةِ خَوْرِ الظَّالِمِينَ

سیلو و بگذریدن از ستمکاران را

حَلَاوَةِ الْأَمْنَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

بسیاری امنیت خداوند رحمت بفرست بر محمد

وَاللّٰهُمَّ اجْعَلْ لِّيْ يَدًا عَلٰى مَنْظِلَتِيْ

وای که در آن از برای من دست راستی را که سر زده است

وَلِسَانًا عَلٰى مَنْ خَاصَمَنِيْ وَظَفَرًا

و زبانی را که خصومت ورزیده است با من و دفری

بِمَنْ عَانَدَنِيْ وَهَبْ لِّيْ مَكْرًا عَلٰى مَنْ

برای که عناد کرده است با من و بخش را طری برای آنکه

كَايَدَنِيْ وَقُدْرَةً عَلٰى مَرَاضِيْهِ

بست کرده است با من و قدرتی را که بر او است

وَتَكْذِيبًا لِّمَنْ قَصَبَنِيْ وَسَلَامَةً لِّمَنْ

و شکنجه بیه مرا که عیب کرده است مرا و سلامتی را

تَوَعَّدَنِيْ وَفَقْنِيْ لَطَاعَةً مِّنْ سِدِّي

لکه وعده داده است مرا و فقی را تو حق به مرا برای و مایه در آن

وَمُتَابَعَةً مِّنْ اَرْشَادِنِيْ اَللّٰهُمَّ صَلِّ

بر او رحمت آورده است مرا و بروی آنکه چه نموده است مرا از او

عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَسَلِّمْ نِيْكَازًا عَاضِرًا

لنفس من بر محمد و آل او و تو بیست ده مرا تا آنکه بر او برتری نمی راند

۱۰۹
۲۰۲

مَنْ غَشَّنِي بِالنُّصْحِ وَأَجَزَى مِنْ هَجْرِي

کریه از من

بِالْبِرِّ وَالْأُتْبِ مَنْ حَرَمَنِي بِالْبَدَلِ

وَكَافَى مَنْ قَطَعَنِي بِالصِّلَةِ وَ

اخْلَفَ مِنْ غُنَابَتِي إِلَى جُسْنِ

الذِّكْرِ وَإِنْ شَكَرْتُ الْحَسَنَةَ وَاعْظَدَ

عَزَّ السَّيِّئَةُ أَلَلَّاهُمْ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ

آلِهِ وَحَلَّنِي بِحِلْيَةِ الصَّالِحِينَ وَ

الْبِسْنِي بِنَةِ الْمُتَّقِينَ فِي بَسْطِ الْعَدَلِ

موت از منیت بر من کاران در بستر عدل

وَكُظْمُ الْغَيْظِ وَاطْفَاءُ النَّارِ وَخَمُّ

و دود کردن چشم و دود شدن آتش خدایت و

أَهْلُ الْفُرْقَةِ وَاصْلَاحُ ذَاتِ الْبَيْنِ

جمع کردن گروهی که منفرق باشند و صلاح دادن میان مردمان

وَأَفْشَاءُ الْعَارِفَةِ وَسِتْرُ الْعَائِبَةِ

و افش کردن حشاک و پوش دادن عیب

وَلَبِنُ الْعُرْيَةِ وَخَفْضُ الْجَنَاحِ

و زخمی خوی و پست کردن پان و

حُسْنُ السَّيْرِ وَسُكُونُ الرِّيحِ وَطِيبُ

میسوی سیرت و ساکن بودن باد و خوش

الْمُخَالَقَةِ وَالسَّبْقُ إِلَى الْفَضِيلَةِ

خلق کردن با مردم و پیش رفتن به فضیلت

إِشَارَةُ التَّفَضُّلِ وَتَرْكُ التَّعْيِيرِ الْإِفْضَالِ

و اشارة دادن به فضل و ترك سرزنش کردن مردم و

عَلَى غَيْرِ الْمُسْتَحَقِّ وَالْقَوْلُ بِالْحَقِّ وَ

بر غیر مستحق و گفتن حق و

۱۰۹۸
۳۰۳

إِنْ عَزَّوَسْتِقْلَالِ الْخَيْرِ وَإِنْ كَثُرُ

والرحمة في ما يشاء وانزل شهود من جبر والرحمة

مِنْ قَوْلِي وَفِعْلِي أَسْتَكَارَ الشَّرِّ

از لغت را من و کردار من و کامل کردن از صفت

وَإِنْ قَلَّ مِنْ قَوْلِي وَفِعْلِي أَكْمَلَكَ

برای من از کفار من و کردار من و کامل کردن از صفت

لِي بِيَدِ وَأَمِ الطَّاعَةِ وَلِزُومِ الْجَمَاعَةِ

برای من بیدوستی طاعت کردن و بخت با جماعت نمودن بود

وَرَفِضِ هَلِ الْبِدْعِ وَمُسْتَعْمَلِ

و ترک اهل بدعت و استعمل کار میرود است

الرَّأْيِ الْمُخْتَرَعِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

راحت را کرده سر را خست او را از درد نفوس محمد

وَالِهِ وَاجْعَلْ أَوْسَعَ رِزْقِكَ عَلَيَّ

وال او و بگردان شتر از زمین روزی خود را بر من

إِذَا كَبُرْتُ وَأَقْوَى قُوَّتِكَ فِي إِذْنَيْكَ

هرگاه بزرگ شوم و قوی ترین قوت خود را در من بزرگ بینی

وَلَا تَتَّبِعْنِي بِالْكَيْلِ عَزَّيَالِي يَا وَكَا

و میسند ما زما کمالی کردن از ندی تو و

الْعَمَى عَزَّ سَبِيلُكَ وَلَا بِالنَّعْرَضِ

نابیت می از راه تو و نه بتعرض شدن

لِخِلَافٍ مَحَبَّتِكَ وَلَا مَجَامَعَةٍ مِّنْ

مخلاف دوستی ترا و مجامعت شدن

تَفَرَّقَ عَنْكَ وَلَا مَفَارِقَةٍ مِّنْ

با یک جدا شدن از تو و نه مفارقت کردن از تو

اجْتَمَعَ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي أَصُولًا

در جمع ایمان افروخته سویتو حسد او ندا کردان بر او

بِكَ عِنْدَ الصَّرُوفَةِ وَأَسْأَلُكَ

بر حصص تو نزد صرورت و سوال کنم

عِنْدَ الْحَاجَةِ وَأَنْضَرَّ عِلِّيَّ عِنْدَ

نزد حاجت و زاری کنم سویتو نزد

الْمَسْكِنَةِ وَلَا تَفْنِنِي بِالْإِسْتِعَانَةِ

حق و پیمان مستمرا برای ندری جستن

يَغِيْرُكَ اِذَا اضْطُرْتُ وَلَا بِالْخُصُوْعِ

یعنی تو مرا که مصطوبم و نه لغو و نه بختی کردن

سُؤَالٍ غَيْرِكَ اِذَا افْتَقَرْتُ وَلَا

برای سوال از غیر تو چون بخت حاجت تو و نه

بِالتَّضَرُّعِ اِلَى مَنْ دُونَكَ اِذَا رَهَيْتُ

بر روی کردن سوی تو که گویا توانمند و قوی تر بی درستی

فَاَسْتَحِقُّ بِذَلِكَ خِذْلًا لَكَ وَمَنْعًا

بس ستم تو بابت آن خواهی کرد بدیدن تو را و منع کردن

وَاَعْرَاضَكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ اَللّٰهُمَّ

درود کردن تو را من ای بخشنده ترین کسندگان خدا

اجْعَلْ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِيْ رُوعِيْ

برودان آنچه را می اندازد شیطان در دل من انداز

مِنْ التَّمَنِّيِّ وَالْحَسَدِ ذِكْرُ الْعِظَمٰنِكَ

در شک یاد کردن در بزرگی ترا

وَتَفَكَّرْ اِنْ قُدْرَتَكَ وَتَدْبِيْرُكَ عَلٰى

و فکر کردن در قدرت تو و تدبیر کردن بر

عَدْلِكَ وَمَا أَجْرُكَ عَلَى السَّائِي مِنْ لَفْظَةٍ

دستمن لو و آنچه جاری می شود بر زبان من از سخن

فَحُشُّ أَوْ هَجْرٌ أَوْ شَتْمٌ عَرَضٌ وَ شَهَادَةٌ

محشش ماندن یا دور شدن یا لعن کسی یا گواهی دادن

بَاطِلٌ وَ اغْنِيَابٌ مُؤْمِنٌ غَائِبٌ أَوْ سَيِّئٌ

باطل نیست کردن مؤمن یا غایب یا بد

حَاضِرٌ مَا أَشْبَهَ ذَلِكَ نُطْقًا بِالحَمْدِ

حاضر کسی را که مانند این سخن گفتن است با حمد

لَكَ وَ انْغَرَأْ قَا فِي الشَّائِ عَلَيْكَ ذَهَابًا

و منقطع کردن و رفتن تو و دور شدن

فِي تَمْجِيدِكَ وَ شُكْرٍ النِّعَمِ لَكَ وَ

در تعظیم تو و شکر کردن در نعمت های تو

اعْتِرَافًا بِإِحْسَانِكَ إِحْصَاءٌ لِمَنِّكَ

و اعتراف کردن به حسن تو و شمردن در نعمت های تو

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ لَا أُظْلَمَنَّ

خدایا رحمت خود را بر محمد و آل او نهد و من ستم دیده نگردم

وَأَنْتَ مُطِيقٌ لِلدَّفْعِ عَنِّي وَلَا أَظْلَمَ

و حال ای که تو توانایی و در دفع ستم از من و ستم ظلمت

وَأَنْتَ الْقَادِرُ عَلَى الْقَبْضِ مِنِّي وَلَا

و حال ای که تو قدرت داری بر کما حق است و من و

أَضِلُّنَّ وَقَدْ أَمَكَّنْتَكَ هِدَايَتِي

لما اه لنقوم و حال ای که تو قدرت داری بر هدایت من

وَلَا أَفْتَقِرَنَّ وَمَنْ عِنْدَكَ سَعْيٌ

و لغت مردم و حال ای که نزد است ماله داری

وَلَا أَطْغَبَنَّ وَمَنْ عِنْدَكَ وَجْدٌ

و طغیان نورزم و حال ای که نزد است توانی

اللَّهُمَّ إِلَى مَغْفِرَتِكَ وَقَدْتُ إِلَى

خدا اورد ای یوی ام از ستم تو اورد ام و لوی

عَفْوِكَ قَصَدْتُ وَإِلَى تَجَاوُزِكَ

عفو تو قصد کرده ام و در گذشتن تو از گناهان

أَشْفَقْتُ وَبِفَضْلِكَ وَثِقْتُ وَلَبَسْتُ

مشتاق شدم ام و بفضل تو اعتماد کرده ام و بپوش

عِنْدِي مَا يُوجِبُ مَغْفِرَتَكَ وَلَا

بُزْدَمِنْ اِيْخ وَحِب كَرْدَمِنْ اِيْخ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

فِي عَمَلِي مَا اسْتَحِقُّ بِهِ عَفْوَكَ وَكُلَّ

وَيْت دَر كَرْدَمِنْ اِيْخ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

بَعْدَ أَنْ حَكَمْتُ عَلَى نَفْسِي الْأَ

وَيْت دَر كَرْدَمِنْ اِيْخ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

فَضْلَكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ

مَرْفَعَتِ تَوَلَّيْسَ رَحْمَتِ بَهْرَتِ بِرَحْمَتِ اَلْاَدَد

تَفَضَّلْ عَلَى اللَّهِ وَأَنْطِقْ بِالْهَدَى

وَفَضْلُ كَرْدَمِنْ اِيْخ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

وَالْهَيْبَتِ النَّقْوَى وَفَقْنِي لِلَّتِي هِيَ

وَدَر دَل اِيْخ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

أَزْكَى وَأَسْجَعْلَنِي بِمَا أَرْضَى اللَّهُمَّ

لَمْ يَكُنْ تَرَا سَمْعَ وَكَارِ دَر اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ اَمِنْ

اسْأَلُكَ فِي الطَّرِيقَةِ الْمُسْلَى وَاجْعَلْ

بِرْمَا رَا هَمْتِ وَبَرْدَانِ اَمِنْ